

Sygnatura akt II AKa 209/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia: SA Bogusław Tocicki

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski (spr.)

SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Daria Machnik

przy udziale Zbigniewa Jaworskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2022 r.

sprawy z wniosku **Ł. D., U. K., H. P. i D. P.**

w przedmiocie zadośćuczynienia i odszkodowania

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz pełnomocników wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 5 kwietnia 2022 r. sygn. akt III Ko 74/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że ponad kwoty zasądzone w punkcie I zasądza od Skarbu Państwa na rzecz U. K., H. P. i D. P. po 18 333,33 zł (osiemnaście tysięcy trzysta trzydzieści trzy złote i trzydzieści trzy grosze) tytułem zadośćuczynienia oraz po 1 969,63 zł (tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od 29 września 2022 roku za opóźnienie;

II. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec wnioskodawczyń U. K., H. P. i D. P. i utrzymuje tenże wyrok w mocy wobec Ł. D.;

III. zwalnia wnioskodawczynię z obowiązku uiszczenia przypadających od nich wydatków kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa i określa, że wydatki postępowania odwoławczego związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynię Ł. D., U. K., H. P. i D. P. wniosły o zasądzenie na ich rzecz po 62000 zł tytułem odszkodowania i po 1291500 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłą z wydania i wykonania wobec ich ojca K. H. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 lutego 1949 r., sygn. akt SR 18/49 skazującego za czyny związane z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt III Ko 74/21, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń Ł. D., U. K., H. P. i D. P. po 324500 zł tytułem zadośćuczynienia i po 34862,51 zł tytułem

odszkodowania z ustawowymi odsetkami, w pozostałym zakresie wniosek oddalił, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyń po 576 zł zwrotu kosztów pomocy prawnej i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli: prokurator i pełnomocnik wnioskodawczyń.

Prokurator zaskarżył orzeczenie na niekorzyść wnioskodawczyń zarzucając: obrazę przepisów postępowania – art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. mający wpływ na jego treść przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i nie rozważenie przez Sąd I instancji wszystkich okoliczności sprawy skutkujące dowolnym uznaniem, że K. H. poniósł szkodę wynikającą z wydania i wykonania wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 15.02.1949 r., sygn.. akt: SR 18/19, w postaci nieosiągniętych dochodów na poziomie co najmniej pensji minimalnej w czasie 59 miesięcy pozbawienia go wolności, podczas gdy przed skazaniem K. H. zamierzał kontynuować naukę i zostać nauczycielem, nie był zatrudniony, nie wykazano by osiągał jakiegokolwiek dochody lub miał możliwość ich osiągnięcia, ani by podjął starania o podjęcie pracy, której zdobycie byłoby z dużym prawdopodobieństwem pewne, co skutkowało bezzasadnym przyjęciem, że ewentualna utrata możliwości zarobkowania jest relewantna prawnie w świetle art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, podczas gdy w niniejszej sprawie nie zaistniała różnica w majątku skazanego pomiędzy stanem majątkowym jaki by istniał przed niesłusznym pozbawieniem ww. wolności, a stanem rzeczywistym w chwili odzyskania wolności, a ewentualna szkoda i nie jest normalnym następstwem pozostającym w adekwatnym związku przyczynowym z bezprawnym internowaniem.

Podnosząc powyższy zarzut, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku o przyznanie odszkodowania w całości.

Pełnomocnik wnioskodawczyń zaskarżył wyrok w części oddalającej żądanie i zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, do którego doszło częściowo wskutek naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie naruszenia art. 410 k.p.k. polegającego na nieuwzględnieniu wszystkich dowodów przeprowadzonych przed Sądem I instancji, skutkujący błędnym ustaleniem długości okresu pozbawienia wolności K. H. od 12 listopada 1948 r. do 12 października 1953 r., podczas gdy z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynikało, że ojciec wnioskodawczyń został zatrzymany już 25 sierpnia 1948 r.

2) obrazę przepisów prawa materialnego polegająca na niewłaściwym zastosowaniu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (ustawy lutowej) w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. skutkującą ustaleniem kwot zadośćuczynienia i odszkodowania na zbyt niskim poziomie, nieodpowiednim do rozmiaru krzywdy i szkody odniesionej przez ojca wnioskodawczyń wskutek bezprawnego pozbawienia wolności i stosowanych wobec niego represji.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez łączne zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz każdej z wnioskodawczyń kwoty:

1) po 1.291.500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez ich ojca K. H., wynikłą z wykonania wyroku b. W. Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 15.02.1949 r., sygn.. akt: SR 18/19;

2) po 62.000 zł tytułem odszkodowania za poniesioną przez ich ojca K. H. szkodę, wynikłą z wykonania wyroku b. W. Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 15.02.1949 r., sygn.. akt: SR 18/19.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się niezasadna, natomiast apelacja pełnomocnika wnioskodawczyń Ł. D., U. K., H. P. i D. P. była zasadna w części – w zakresie obrazy art. 410 k.p.k., czego następstwem było wadliwe ustalenie okresu pozbawienia wolności K. H., a w konsekwencji rozmiaru szkody i krzywdy doznanej przez ojca wnioskodawczyń.

Sąd Okręgowy zastosował do ustalenia wielkości szkody jakiej doznał K. H. w wyniku wydania wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 lutego 1949 r., sygn. akt SR 18/49 przyjmowaną powszechnie w orzecznictwie (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2000 r., I KZP 46/99, LEX nr 146212, wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 1957 r., II CR 304/57, OSNCK 1958 r., z. 3, poz. 76) metodę dyferencyjną (uzasadnienie str.12). Polega ona na porównywaniu hipotetycznego stanu majątkowego jaki by zaistniał, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie nastąpiło ze stanem jaki istniał przed i po wyrządzeniu szkody. Tak też to ujmuje Sąd w zaskarżonym wyroku.

Sąd I instancji dla ustalenia istnienia i rozmiaru odpowiedzialności odszkodowawczej sięgnął (uzasadnienie str. 11-12) po koncepcję adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 k.c.) wedle której w zwyczajnym, naturalnym biegu rzeczy szkoda jest typowym następstwem zdarzenia z którym ustawodawca wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą. Niemożność wykonywania pracy zarobkowej i uzyskiwania z tego tytułu wynagrodzenia jest, co do zasady, zwyczajną konsekwencją pozbawienia wolności. Rację ma prokurator wskazując z powołaniem się na orzecznictwo, że w wypadku składnika szkody w postaci utraconych korzyści (te z istoty będą mieć charakter hipotetyczny) konieczne jest wykazanie tak wysokiego prawdopodobieństwa uzyskania tych przysporzeń majątkowych (w tym wypadku przychodów z tytułu pracy), że „rozsądnie rzecz oceniając można stwierdzić, iż poszkodowany na pewno uzyskałby korzyść, gdyby nie wystąpiło zdarzenie, w związku z którym ten skutek był niemożliwy” (wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., V CK 426/04, LEX nr 147221).

Sąd Okręgowy ustalając możliwości zarobkowe K. H., gdyby pozostawał na wolności trafnie uznał (uzasadnienie str. 12-13), że kształtowałyby się one na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę za każdy miesiąc izolacji, skoro dwudziestoczteroletni wtedy poszkodowany miał podstawowe wykształcenie, nie posiadał majątku, wcześniej był rolnikiem - pracował w rodzinnym gospodarstwie rolnym, a przed zatrzymaniem przebywał przez bliżej nieznany czas na terenie (...), że wówczas osiągał dochody można wnosić z wyniku przeszukania 27 sierpnia 1948 r. kiedy posiadał 1930 zł (protokół przesłuchania z 19 grudnia 1948 r. – k. 25 akt III Ko 16/20, uzasadnienie wyroku b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie – k. 31 akt III Ko 16/20, rozkaz zatrzymania – k. 96, protokół rewizji osobistej – k. 98). Sąd I instancji nie uznał (uzasadnienie str. 12-13), że K. H. kontynuowałby edukację by zostać nauczycielem, choć takie były zapewne jego pragnienia o czym zeznaje cyt. w apelacji prokuratora Krzysztof Peć (k. 101v -102). Poszkodowany był w czasie zatrzymania osobą dorosłą, miał 24 lata, ukończył szkołę powszechną i przez trzy lata od zakończenia wojny nie podejmował żadnych działań by podjąć dalszą naukę, uzyskać średnie, czy wyższe wykształcenie. Trudno stąd wnosić, jak chce prokurator, że K. H., gdyby nie skazanie wyrokiem b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie i pozbawienie wolności, to by nie pracował, lecz kontynuowałby naukę, skoro wcześniej nic w tym kierunku nie czynił. Trudne powojenne warunki bytowe, sytuacja ekonomiczna kraju, panujący ustrój wymuszający zatrudnienie, oddalenie od rodziny (poszkodowany przed zatrzymaniem przeniósł się na D.) i wynikająca stąd niemożność uzyskania od niej stałego wsparcia słusznie przekonały Sąd Okręgowy, że poszkodowany, gdyby pozostawał na wolności, to wykorzystywałby swoje niewielkie z racji wykształcenia i umiejętności możliwości zarobkowe uzyskując dochody na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Odnosząc się w tym miejscu do wskazywanej w apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń kwestii wadliwego ustalenia wielkości odszkodowania z tytułu uniemożliwienia wykonywania pracy zarobkowej w okresie izolacji i potem, to trzeba wskazać, że nie sposób relacjonować rozmiaru szkody jaką odniósł K. H. z tego powodu do sytuacji jego rodzeństwa. Chodzi przecież o możliwości zarobkowe osoby poszkodowanej, a nie jej najbliższych i zakres w jakim ona, a nie jej najbliżsi te możliwości wykorzystuje. Natomiast K. H., jak wskazano, nie podnosił po zakończeniu wojny swoich kwalifikacji i wykształcenia. Wniosek, że gdyby nie został zatrzymany, tymczasowo aresztowany, a potem skazany na karę pozbawienia wolności to nadal wykonywałby takie jak wcześniej, lub podobne zajęcia jest logiczny, a zatem uzyskiwane dochody byłyby niewielkie. Ustalenie, że szkoda z tytułu niemożności zarobkowania odpowiadała miesięcznie minimalnemu wynagrodzeniu za pracę jest w tych warunkach trafne.

Jak uznawał już wcześniej Sąd Apelacyjny, nieodpłatne wykonywanie pracy przymusowej w ramach odbywania kary pozbawienia wolności przez osobę represjonowaną samo w sobie nie powiększa szkody wynikłej z wykonania orzeczenia będącego źródłem szkody i krzywdy, ma natomiast znaczenie dla oceny cierpień fizycznych i psychicznych wpływając na wielkość zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., WA 12/14, LEX nr 1460569, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 12 października 2021 r., II AKa 165/21, LEX nr 3343155, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 28 października 2021 r., II AKa 67/21, LEX nr 3259509).

Podniesiony zarzut obrazy art. 8 ust. 1 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 1693 cyt. dalej jako ustawa lutowa) w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. oraz art. 361 § 2 k.p.c. jest niezasadny.

Powołane przepisy mówią o „odpowiedniej sumie pieniężnej” mającej zadośćuczynić bólowi lub cierpieniom psychicznym doznanym przez osobę prześladowaną wskutek naruszenia jej dóbr osobistych w następstwie zdarzeń z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej. Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni prawa, albo na błędnym zastosowaniu (niezastosowaniu) zawierającego nakaz lub zakaz przepisu prawa materialnego. Tymczasem apelujący podnosi, że przyznana kwota zadośćuczynienia jest rażąco niska, niewspółmierna do rozmiaru krzywd doznanых przez ojca wnioskodawczyń. Chodzi zatem nie tyle o zarzut obrazy prawa materialnego, lecz o twierdzenie, że ustalona przez Sąd I instancji suma nie odpowiada rozmiarowi krzywdy doznaney przez poszkodowanego w następstwie wydania wyroku b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie skazującego na karę ośmiu lat pozbawienia wolności. Jest to więc zarzut wadliwości oceny Sądu Okręgowego co do odpowiedniości rekompensaty będącej wynikiem błędu w ustaleniach faktycznych. W wypadku krzywdy, która jest z istoty niewyrażalna w pieniądzu, Sąd orzekający merytorycznie korzysta z przyznanej przez ustawodawcę stosunkowo szerokiej swobody. Dlatego zakres ingerencji Sądu Odwoławczego ograniczony jest do występowania oczywistych sprzeczności z zasadami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym, zasadami ustalania zadośćuczynienia i relewantnymi okolicznościami prowadzącymi do oczywiście niesłusznego wzbogacenia, czy pokrzywdzenia wnioskodawcy (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 1 września 2016 r., II AKa 298/16, LEX nr 2139384).

Suma zadośćuczynienia ma rekompensować krzywdę jakiej bezprawnie doznała osoba poszkodowana. Zatem natężenie cierpienia, bólu, lęku, obawy jakich doznaje ta osoba nie jest takie samo przez cały okres, lecz zmienia się zależnie od czynników zewnętrznych i wewnętrznych. Zastosowanie metody taryfikacyjnej, którą posłużył się Sąd Okręgowy polega na błędnym, sprzecznym z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 2 k.c. i art. 448 k.c., uznaniu, że szkoda niematerialna doznanawana przez osobę poszkodowaną jest każdego dnia izolacji taka sama. Posłużenie się tą metodą przez Sąd I instancji nie jest podważane.

Wbrew apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń Sąd I instancji nie bagatelizował rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych K. H., lecz dostrzegł i nadał właściwą rangę takim okolicznościom jak: stosunkowo długi (ponad pięć lat) okres pozbawienia wolności ojca wnioskodawczyń – osoby wówczas młodej, bo dwudziestokilkuletniej, ciężkie warunki tej izolacji (przeludnienie cel, złe traktowanie), doświadczanie przemocy, głodu, niedozwolonych metod przesłuchania, poczucie skrzywdzenia, natężenie stresu, obawy o życie i przyszłość, wykonywanie eksploatującej, przymusowej pracy ponad siły w warunkach narażenia życia. Rozłąka, brak kontaktu z rodzicami i rodzeństwem, pogorszenie stanu zdrowia, stygmatyzacja po opuszczeniu izolacji, trudności ze znalezieniem pracy.

Opisane w apelacji pełnomocnika (str. 5) na podstawie pracy T. W. warunki transportu, pobytu dotyczą Ośrodka (...)w B. (k. 32) gdzie nie przebywał ojciec wnioskodawczyń. Ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące warunków w jakich K. H. odbywał karę w Ośrodku (...) w S. – (...)wynikają z opinii historycznej (k. 116 – 121).

W konsekwencji ustalona suma zadośćuczynienia za okres ujęty w zaskarżonym wyroku (12 listopad 1948 r. – 12 październik 1953 r.) jest odpowiednia do rozmiaru cierpień jakich doznał, nie wykracza poza granice swobodnego uznania i jako taka odpowiada prawu.

Rację ma jednak pełnomocnik wnioskodawczyń podnosząc, że Sąd Okręgowy wadliwie, z naruszeniem art. 410 k.p.k., ustalił okres przez jaki poszkodowany był pozbawiony wolności w związku z postępowaniem karnym zakończonym wyrokiem skazującym b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 lutego 1949 r., SR 19/49. Przyjmując za początkową datę 12 listopada 1948 r. Sąd I instancji oparł się zapewne na treści cyt. wyroku (k. 30-32). Nie ma wystarczających podstaw dowodowych by uznać, że K. H. dla potrzeb tamtego postępowania został zatrzymany 18 sierpnia 1948 r. o czym pisał w karcie informacyjnej (k. 18), czy 25 sierpnia 1948 r. o czym pisze w apelacji pełnomocnik skoro rozkaz zatrzymania został wydany 27 sierpnia 1948 r. (k. 96), a nie 25 sierpnia 1948 r. o czym jest mowa w kwestionariuszu personalnym. To, że funkcjonariusz Powiatowego Urzędu (...) ((...)) we W. zatrzymał K. H. 27 sierpnia 1948 r. potwierdza protokół rewizji osobistej z tego dnia (k. 98). Wtedy z pewnością poszkodowany był pozbawiony wolności. Logicznym jest też, że czynność przeszukania została przeprowadzona niezwłocznie po zatrzymaniu, a nie dwa dni potem. Pismo Szefa (...) we W. z 9 listopada 1948 r. do odpowiednika w J. (akta w formie cyfrowej) oraz „pokwitowanie odbioru” z 11 listopada 1948 r. dotyczące zatrzymanego K. H. w celu jego transportu do (...) w J. potwierdza, że przez cały okres od zatrzymania przez (...) we W. do przewiezienia do (...) w J. (27.08.1948 r.-12.11.1948 r.) poszkodowany był pozbawiony wolności w związku z postępowaniem karnym zakończonym wyrokiem skazującym b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 lutego 1949 r., SR 19/49.

W konsekwencji K. H. był faktycznie pozbawiony wolności w związku z postępowaniem zakończonym wyrokiem b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 lutego 1949 r., SR 19/49 od 27 sierpnia 1948 r. do 12 października 1953 r., a więc dwa i pół miesiąca dłużej niż to przyjął Sąd I instancji.

Następstwem takiego ustalenia była konieczność zwiększenia kwoty odszkodowania i sumy zadośćuczynienia przy uwzględnieniu zaaprobowanych ustaleń Sądu I instancji o 5908,9 zł (2,5 x 2363,56 zł) z tytułu odszkodowania i 55000 zł z tytułu zadośćuczynienia. Określając wielkość zadośćuczynienia za ten okres Sąd Apelacyjny uwzględnił młody wiek poszkodowanego, utratę poczucia bezpieczeństwa, lęk, niepewność co do własnych losów, bezradność, poczucie skrzywdzenia, złe warunki izolacji, niemożność poinformowania bliskich, brak zwyczajnego kontaktu i widzeń z nimi, a także okoliczności ustalone przez Sąd Okręgowy utrzymujące się przez cały okres pozbawienia wolności.

K. H. uprawniony na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej do odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłe z wydania i wykonania wyroku b. Wojskowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 15 lutego 1949 r., SR 19/49 zmarł 28 lipca 2000 r. W takiej sytuacji uprawnienie to przechodzi na dzieci poszkodowanego stosownie do art. 8 ust. 1 zd. II ustawy lutowej skoro jego żona i rodzice zmarli.

Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie złożyły w niniejszej sprawie Ł. D., D. P., H. P. i U. K.. W świetle dołączonych odpisów skróconych aktów urodzenia i małżeństwa nie budzi wątpliwości, że trzy ostatnie wnioskodawczynie są córkami K. H.. Natomiast z odpisów skróconych aktu urodzenia i małżeństwa (k. 76, 77) oraz danych uzyskanych z systemu PESEL przez Sąd Apelacyjny wynika, że w aktach stanu cywilnego jako ojciec Ł. D. wymieniony jest P. Ż.. Nie było więc możliwe ustalenie, że przeszły na nią uprawnienia odszkodowawcze jakie przysługiwałyby na podstawie ustawy lutowej K. H..

Brak w apelacji na niekorzyść wnioskodawczyń stosownego zarzutu wykluczał zmianę wyroku Sądu Okręgowego w punkcie I i oddalenie żądania Ł. D. (art. 434 § 1 k.p.k.), czy uchylenie z tego powodu wyroku co do tej wnioskodawczynie (art. 440 k.p.k.). Opisana sytuacja uniemożliwiała natomiast zasądzenie na jej rzecz części odszkodowania i zadośćuczynienia wynikającej z uwzględnienia we wskazanym wyżej zakresie apelacji wywiezionej przez pełnomocnika na korzyść wnioskodawczyń. W konsekwencji odszkodowanie i zadośćuczynienie należne poszkodowanemu z tytułu szkody i krzywdy doznanej przez niego w czasie pozbawienia wolności od 27 sierpnia 1948 r. do 11 listopada 1948 r., a nie uwzględnionej przez Sąd I instancji należało podzielić między trzy wnioskodawczynie: D. P., H. P. i U. K.. Takie postąpienie w związku z uwzględnieniem apelacji na korzyść wnioskodawczyń nie oznaczało orzekania przez Sąd Odwoławczy na niekorzyść Ł. D. ponieważ jej sytuacja w relacji do wywołanej orzeczeniem Sądu I instancji nie uległa pogorszeniu.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku (art. 437 § 2 k.p.k.).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.633 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k..

<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Bogusław Tocicki</i>	<i>SSA Piotr Kaczmarek</i>
---------------------------------------	------------------------------------	-----------------------------------